

V březnu 1990, pod tíhou listopadu 89, jsem paní učitelce napsala děkovný dopis. Děkovala jsem jí za to, co pro nás v roce 68 udělala, jak se odvážně chovala a jak mne to na celý život ovlivnilo.

Výtah z odpovědi Jany Burianové

V Suchdole 29. 3. 1990

Hned v první větě mé odpovědi bych Ti, Marcelko, chtěla poděkovat za velmi milý dopis a zavzpomínat na dobu, kterou jsme si v posledních měsících tolik ožívovali.

Však i ta lípa zasazená u konečné autobusu 107 už je pořádný strom, převyšuje ostatní okolní vzrostlé keře. Mnohokrát jsem si při pohledu na ni vzpomněla na říjen 1968 – 50. Výročí vzniku Československa, kdy se při malé školní slavnosti tato lípa sázela. Pamatuji si, že ať jsem se tehdy bránila sebevíc, nešlo to potlačit a slzy se mi řinuly. Vidím dodnes vaše vážné a trochu udivené tváře při pohledu na mne.

Marcelko, ten rok, který jsem s vámi tehdy prošla, se mi vryl hluboko do paměti. Málokterou třídu si tak dobře pamatuji jako Vás. Já si pamatuji i jak jste seděli. Ty ve 2. lavici v řadě u okna, u stěny mezi 2. a 3. oknem.

Dnes je v této místnosti shromažďovací místnost MNV, kam chodím na suchdolské OF. V nejbujnějších snech by mě bylo nemohlo tenkrát napadnout, jaké pravdy právě o roce 1968 jednou po létech právě v této místnosti uslyším.

Pamatuji si, že když zemřel Jan Palach, drželi jsme v tělocvičně minutu ticha a já vám říkala – a to si pamatuji doslova: „Pamatujte si, děti, že brzy bude všechno úplně naopak, to co si teď říkáme, nebude pravda, černé bude bílé a bílé bude černé, ale nezapomeňte nikdy na to, co jste viděli vlastníma očima“. Tenhle výsek mi nějak utkvěl v paměti.

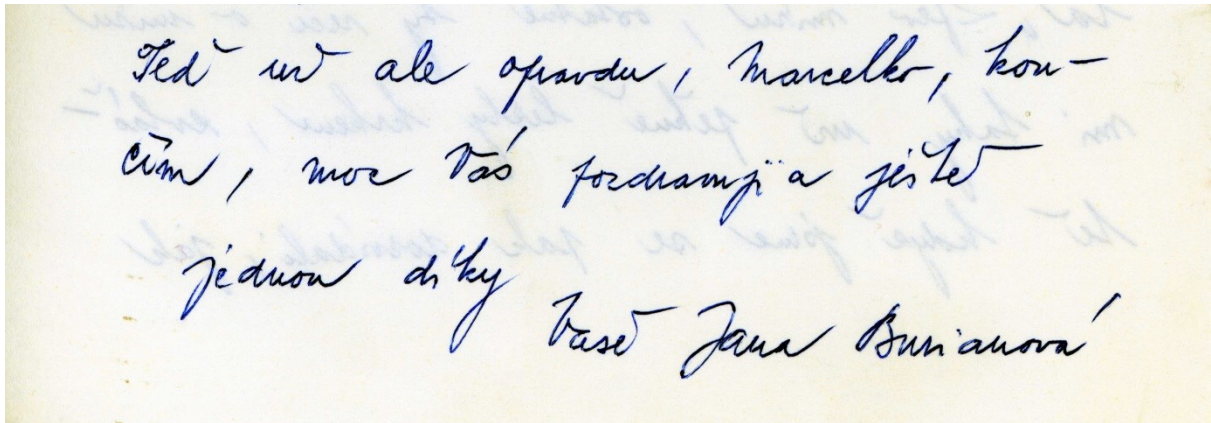
Vzpomínám také, jak jsme malovali „vzpomínku na prázdniny“ a Vláďa Luxík namaloval moc pěkně helikoptéru, která ostřelovala československou vlajku, která vlála na škole.

Zásah přitom dostalo okno na chodbě školy na schodišti, střely ustřelily kus rámu dvojitého okna a část vitríny pod oknem, včetně skla. Patronu našla paní Švecová až dole pod schodištěm u lítaček.

Nedovedeš si, Marcelko, představit ty pocity, když jsem vás musela učit základy ruštiny. Honza Fučík pořád říkal „iditě damoj“ a podobná hesla. Víím dobře, že jste měli v tomto předmětu další rok mezery, moc mě to mrzelo, že jsem vám způsobila tím potíže, ale nešlo to do vás hustit.

Milá Marcelko, chtěla bych Ti ještě jednou poděkovat za Tvoje uznání a krásná slova, která jsi mi napsala, Moc Tebe i Tvoje syny pozdravuji. Přeji Vám, abyste se dožili lepších časů, aby chlapci mohli svobodně poznávat svět, cestovat a také se rozhodnout pro budoucí povolání, které by se jim líbilo a pro které by měli schopnosti. Aby už neplatily žádné jiné podmínky, jen zájem a schopnosti a nikoliv členství v politické straně. Abyste dýchali čistší vzduch a ve Vltavě se zase dalo koupat, aby bylo všude plno drobných, zajímavých a pestrých občůdků, kavárniček, hospůdek, pěkná vybavená dětská hřiště pro šikovné kluky jako jsou jistě ti Tvoji.

Ted' už bych za touto nastavovanou větou měla jen dodat „zpívám zpěv míru“. To je úplná „parafráze“ na V. Nezvala „Zpěv míru“, ostatně ty řeči o míru mi taky už pěkně lezly tehdy krkem, zvláště když jsme se pak dozvěděli, jak to opravdu je a odkud hrozilo větší nebezpečí než z USA, jak nám kázala velká strana.

Ted' už ale opravdu, Marcelko, kou-
čím, moc Vás poždávám a ještě
jednou díky
Váš Jana Buniánová